

רע"פ 7386/14 - דניאלי יחזקאל נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 7386/14

לפני: כבוד השופט ס' ג'ובראן

המבקש: דניאלי יחזקאל

נ ג ד

המשיב: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 30.9.2014 בעפ"א 31035-05-14 שניתן על ידי כבוד השופט הבכיר צ' גורפינקל

החלטה

1. לפניי בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (השופט הבכיר צ' גורפינקל) מיום 30.9.2014 בעפ"א 31035-05-14, בו נדחה ערעורו של המבקש על הכרעת הדין של בית משפט השלום לעניינים מקומיים ברמת גן (השופט ע' הדר) בחע"מ 38187-12-13, מיום 31.3.2014.

רקע והליכים

2. המבקש הוא בעל רכב הנושא תג חניה של נכה. ביום 17.8.2014 קיבל המבקש הודעת תשלום קנס (להלן: הדו"ח). על-פי עובדות כתב האישום, הנאשם חנה ברחוב אבא הלל סילבר ברמת גן, בתחום המסומן בשפת המדרכה באדום ולבן, תוך הפרת סעיף 5(ב) לחוק העזר לרמת-גן (העמדת רכב וחנייתו), התש"ם-1980 (להלן: חוק העזר). לפי עדותה של עדת התביעה (שככל הנראה משמשת כפקחית חניה בעיריית רמת גן) (להלן: עדת התביעה),

עמוד 1

הרכב חנה בנתיב נסיעה ברחוב מרכזי ברמת גן, בציר שהוא די סואן ברוב שעות היום.

3. בבית המשפט לעניינים מקומיים המבקש כפר באישום, תוך שהודה כי חנה באזור אסור לחניה, אולם טען כי בהתאם לסעיף 2 לחוק חניה לנכים, התשנ"ד-1993 (להלן: חוק חניה לנכים) מותר היה לו לחנות במקום האמור. עיקר המחלוקת בין הצדדים סבב סביב השאלה האם חניית המבקש היוותה "הפרעה ממשית לתנועה", כאמור בסעיף 2(א)(4) לחוק חניה לנכים. בנוסף, בעקבות חקירת עדת התביעה, עלתה טענה כי עיריית רמת גן נוהגת במדיניות מפלה בחלוקת דו"חות חניה לפי חוק העזר.

4. בית המשפט לעניינים מקומיים קבע כי המבקש לא הצליח להוכיח את המוטל עליו על-פי הקבוע בסעיף 2(א)(4) לחוק חניה לנכים, לפיו על החניה להתאפיין בכך שאינה מהווה הפרעה ממשית לתנועה, ולכן לא עומדת לו טענת הגנה מפני האישום נגדו. עוד נקבע שהמבקש לא הוכיח כי בנסיבות המקרה הופלה על-ידי פקחית החניה. בית המשפט לעניינים מקומיים מצא מקום להתחשב בנסיבותיו האישיות של המבקש והשית על המבקש קנס בסך של 100 ש"ח. המבקש ערער על הכרעת הדין בפני בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, וביום 30.9.2014 דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו, תוך שהוא מסתמך על ממצאיו של בית המשפט לעניינים מקומיים.

הבקשה

5. מכאן בקשת רשות הערעור שלפניי. המבקש טוען כי שגה בית המשפט המחוזי משדחה את ערעורו וקבע כי רכבו חנה תוך הפרעה ממשית לתנועה. לטענת המבקש מדובר בכביש רחב, הכולל חמישה נתיבי נסיעה, והמאשימה לא הוכיחה כי בעת מתן הקנס התקיים עומס תנועה בכביש. לגישתו, העובדה כי אוטובוסים שנסעו בנתיב בו חנה נאלצו לפנות לנתיב האמצעי כדי לעקוף את רכבו, לא מהווה הפרעה ממשית. עוד טען המבקש כי משעדת התביעה הודתה בעדותה כי אינה אוכפת את חוק העזר על רכבים בעלי תג נכה של כיסא גלגלים, אלא על רכבים בעלי תג נכה משולש בלבד, מדובר במדיניות אכיפה בררנית פסולה.

דין והכרעה

6. דין בקשת רשות הערעור להידחות. כידוע, בית המשפט לא יעניק רשות ערעור ב"גלגול שלישי", אלא במקרים שבהם קיימת חשיבות מיוחדת, החורגת מעניינם הקונקרטי של הצדדים להליך (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)). במקרה שלפנינו טענותיו של המבקש נוגעות לעניינו הפרטני בלבד, ואינן מעוררות סוגיה כללית. המבקש אף לא טען לקיומה של סוגיה כללית שכזו. למעשה, בית המשפט מתבקש להתערב בממצאים עובדתיים שקבעה הערכאה הדיונית, באשר לקיומה של הפרעה ממשית לתנועה. ככלל, ערכאת הערעור לא תתערב בנושאי מהימנות, גרסאות וממצאים עובדתיים שנקבעו על-ידי הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים (ע"פ 2932/00 אלמקייס נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (21.2.2001)). הלכה זו מקבלת משנה תוקף כשמדובר בבקשה לרשות ערעור, והממצאים שנקבעו נדונו בשתי ערכאות קודמות. כמו כן, לא מצאתי כי יש להעניק למבקש רשות ערעור מטעמי צדק, בייחוד כאשר בית המשפט לעניינים מקומיים התחשב, בנסיבותיו האישיות של המבקש, והשית עליו קנס נמוך במיוחד, בסך 100 ש"ח.

7. בשולי הדברים יצוין כי אין להמעט מן החשיבות של נגישות לציבור הנכים לכל מקום שברצונם להגיע אליו באמצעות רכבם. זו המטרה העיקרית העומדת בבסיסו של חוק חניה לנכים, כאשר סעיף 2 לחוק זה בא לאפשר לציבור הנכים להחנות את רכבם במקומות מסוימים שהחניה בהם אסורה. עם זאת, התנאים המצטברים הקבועים בסעיף 2 לחוק חניה לנכים מבטאים את רצון המחוקק לאזן בין הגנה על הזכות של ציבור הנכים לנגישות לחניה ובין האינטרס הציבורי שבשמירה על הסדר הציבורי בכבישים ובמדרכות (רע"פ 604/10 לביא נ' מדינת ישראל (10.5.2010)). משנקבע כי המבקש לא עמד באחד התנאים הללו, הרי שלא עומדת לו ההגנה הקבועה בחוק (רע"פ 2129/13 זכרי נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (7.4.2013)).

8. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ח בחשוון התשע"ה (11.11.2014).

שׁוֹפֵט